

[Statsministeren.]

maatte man tage Riflen eller Pistolen, eller hvad det var, i Haanden for at gaa ud og bekæmpe den. Men umiddelbart efter beskyldte han den Regering, vi nu har, for at have brudt Grundloven. Jeg spørger da: Er Tidspunktet nu inde, hvor vi kan vente, at Kommunisterne gaar ud med Rifler og Pistoler for at rydde Regeringen og Folketingets Flertal til Side?

Det ærede Medlem Hr. Paul Holt, der i øvrigt holdt en rolig Tale, var inde paa forskellige Forhold; jeg skal kun gaa ind paa en af hans Betragtninger. Det ærede Medlem fremhævede Betydningen af, at man i den Lovgivning, man gennemførte, tog ligeligt og retfærdigt Hensyn til alle Sider, saaledes at man ikke fik Indtryk af, at Regeringen eller dens Partier særligt vilde favorisere en bestemt Befolkningsklasse. Deri er jeg enig med det ærede Medlem. Men saa nævnte det ærede Medlem som et Tegn paa, at den nuværende Regering havde fraveget dette, at Regeringen havde fremsat et Forslag om Ændring af Udbyttebegrænsningsloven. Nu kan det ærede Medlem jo mene, at det var urigtigt, men han kan ikke paastaa, at vi har gjort det for at favorisere nogen. Forholdet er det, at Udbyttebegrænsningsloven blev gennemført, da vi fik Lønstoppet, da det blev fastlagt ved Lov, at Arbejdslønninger og Fortjenester af den Slags ikke maatte stige, og saa bandt man ogsaa det Pengeudbytte, som Folk kunde have ved de forskellige Virksomheder. Men denne Begrundelse gælder jo ikke længere, Arbejdslønningerne er ikke mere lagt fast. Og med Hensyn til disse Udbytter er det jo ikke saadan, som nogle maaske tror, at de, der har deres Indtægter derigennem, er lutter Velhavere. Det forholder sig jo saadan, at de, som faar deres Indtægt gennem en Understøttelse fra det offentlige Side, det være sig Aldersrente, Invaliderente eller anden Støtte, har faaet deres Indtægter forøget, medens den Mand og den Familie, som maaske er paa samme Stadium, men som har sparet noget op i deres Velmagtsdage og sat det hen for at forsørge sig selv, nu ikke kan faa Spor mere, end de fik før Krigen og Besættelsen, det vil med andre Ord sige, at de er langt ringere stillet end de førstnævnte, fordi Pengenes Købeevne nu er meget mindre. Men dertil kommer ogsaa en anden Betragtning, nemlig at denne Udbyttebegrænsningslov har bevirket, at visse Kapitaler er blevet opsamlet i Selskaberne, at Selskabernes Aktier derfor er steget i Værdi, og dermed er ogsaa deres

Formue steget, saadan at de nu maa betale en betydelig større Formueskat end ved Krigen Begyndelse. Man siger til disse Selskaber: Vi tager mere i Skat af jer, vi har vurderet jeres Aktier — der er mange af Aktierne, som slet ikke er offentligt noteret, og derfor er det Skattevæsenet, som fastsætter Værdien deraf —, vi har fastsat Værdien af dem betydeligt højere, og derigennem kommer I til at betale en ikke ubetydelig større Skat. Samtidig er Leveomkostningerne steget, men I, det vil sige Selskabernes Ejere, maa ikke faa en eneste Øre mere, end I fik før Krigen; det vil faktisk sige, at I faar et langt ringere Udbytte, end det dengang blev tilladt jer at faa.

Nu kan man være enig eller uenig i disse Betragtninger, men man kan ikke sige, at Lovændringen er foreslaaet for at favorisere en bestemt Klasse af Mennesker. Bagved ligger den Betragtning, at disse Udbytter, som man altsaa fandt det rimeligt at tillade ide første Aar af Besættelsen, i Virkeligheden er mindre nu end dengang, og der vil ikke være Tale om at gaa til en Forhøjelse af dem, i hvert Fald ikke af den reelle Værdi, men kun om, om end i begrænset Omfang, at føre denne Indtægt nogenlunde à jour. Det Forslag, som blev fremsat, vilde for øvrigt slet ikke have betydet, at disse Mennesker blot tilnærmelsesvis havde faaet deres Indtægter ført à jour; antagelig vilde kun nogle ganske faa Selskaber og Aktionærer, som har Aktier i disse Selskaber, have faaet nogen som helst Nytte af Forslaget, og derfor tror jeg, at hvis man skal virkelig bedømme det ud fra et samfundsmæssigt Synspunkt og ud fra et Rimelighedssynspunkt, vil man komme til det Resultat, at det snarere var for lidt effektivt end for meget.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gjorde nogle Bemærkninger, hvori han ogsaa vendte tilbage til Fortiden, helt til 1945, for at yppe Strid om, hvad der dengang foregik. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem paa hans Bane. Han paastod, at til Aabningstalen i 1945 var der ikke ydret et Muk hverken af mig eller af Landbrugsministeren. Denne Udtalelse kan ikke staa for en nøjere Prøvelse. Aabningstalen fik tre Behandlinger — jeg husker ikke, om det ærede Medlem overværede dem alle tre, men det gjorde han maaske. Den fik først en foreløbig Behandling, dernæst en Behandling i et Udvalg og senere i det samlede Ministerium, og den var Resultatet af et Kompromis.

Min Opfattelse med Hensyn til dette